

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 238.983 van 30 augustus 2017
in de zaak A. 222.939/IX-9.118.**

In zake: Margaux TORRELLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW SCHOOLBESTUUR DE PLEINSCHOOL &
SINT-AMANDSCOLLEGE (DPSA)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Dewaele
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Groeningestraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 augustus 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de “[b]eslissing dd. 17 augustus 2017 waarbij de interne beroepscommissie beslist om het c-attest te handhaven, zoals ontvangen [...] op 21 augustus 2017”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 augustus 2017, om 10 uur.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmen Adriaenssens, die loco advocaat Christophe Vangeel verschijnt voor verzoekster, en advocaat Nele Vroman, die loco advocaat Pieter Dewaele verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Tijdens het schooljaar 2016-2017 is verzoekster ingeschreven in het vijfde jaar wetenschappen-wiskunde aan het Guldensporencollege te Kortrijk.

3.2. Ingevolge, wat zij noemt, een paniekgevoelen bij het examen wiskunde op 14 juni 2017, dat zij tijdens het examen aan de leerkracht heeft gemeld, wordt door haar moeder mondeling en bij wege van diezelfde dag verstuurde mail, gevraagd of verzoekster “straks” nog het examen zou mogen afleggen.

3.3. De delibererende klassenraad beslist om verzoekster een oriënteringsattest C toe te kennen.

Verzoekster behaalt volgende resultaten op jaarbasis:

- Nederlands: 60%;
- Frans: 59%;
- Engels: 43%;

- wiskunde: 48%;
- godsdienst: 55%;
- geschiedenis: 66%;
- aardrijkskunde: 54%;
- biologie: 62%;
- chemie: 54%;
- fysica: 56%;
- esthetica: 64%;
- lichamelijke opvoeding: 77%;
- extra Duits: 59%.

Haar totaalpercentage op jaarbasis is 57% met twee tekorten, voor wiskunde en voor Engels.

De beslissing van de klassenraad is als volgt gemotiveerd:

“Margaux heeft onvoldoende kennis en vaardigheden verworven om te slagen in het 5de jaar Wetenschappen-wiskunde. Zij heeft de leerplandoelstellingen onvoldoende bereikt voor het richtingsvak wiskunde en voor het algemene vak Engels. Zij behaalt een eindtotaal van 57% met zwakke resultaten voor richtingsvakken chemie, fysica en aardrijkskunde. Ook hier werden een aantal leerplandoelstellingen niet bereikt. Na de kerstklassenraad werd Margaux meermaals aangeraden om over te stappen naar een richting met minder wiskunde. Er was aanbod tot remediëring en studieopvolging. De klassenraad oordeelt dat Margaux niet voldoet aan het geheel van de vorming 5de jaar Wetenschappen-wiskunde. De beslissing van de delibererende klassenraad is altijd het resultaat van een weloverwogen evaluatie”.

3.4. Op vraag van de ouders vindt er op 30 juni 2017 een gesprek plaats met de directeur, de vakleerkracht wiskunde en de leerlingenbegeleider om het resultaat te bespreken.

Na dit gesprek beslist de directeur om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen. Deze beslissing is als volgt

gemotiveerd:

“Hoewel wij begrip hebben voor het feit dat dit C-attest zwaar aankomt, blijven wij van mening dat de leerplandoelstellingen in onvoldoende mate bereikt zijn om te slagen in het vijfde jaar wetenschappen-wiskunde en om de studies verder te zetten in een zesde jaar.

De beslissing van de klassenraad is goed overwogen. Er werden geen nieuwe elementen aangebracht in het gesprek. Daarom heb ik beslist om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen”.

3.5. Verzoekster vraagt in een aangetekend schrijven van 3 juli 2017 opnieuw om de delibererende klassenraad bijeen te roepen.

De directeur bevestigt op 6 juli 2017 haar beslissing om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen:

“Op donderdag 6 juli ontving ik een aangetekende brief waarin u uw argumentatie nogmaals uitvoerig toelicht en mij formeel vraagt de klassenraad opnieuw samen te roepen om Margaux een bijkomende proef voor wiskunde toe te staan.

Ik heb uw brief aandachtig gelezen. Een dergelijke bijkomende proef kan alleen opgelegd worden indien de klassenraad eind juni over onvoldoende gegevens beschikt om te kunnen beslissen of het leerjaar met vrucht beëindigd werd. (vb. een langdurige afwezigheid wegens ziekte)

In dit geval beschikte de klassenraad wel degelijk over alle nodige informatie om een beslissing te nemen. Er kan dus geen bijkomende proef worden toegekend. Ik las in uw brief ook geen nieuwe elementen die het opnieuw bijeenroepen van de klassenraad rechtvaardigen”.

3.6. Op 5 juli 2017 heeft verzoekster beroep aangetekend tegen de beslissing van de klassenraad om een C-attest uit te reiken en de daaropvolgende beslissing van de directeur om de klassenraad niet opnieuw bijeen te roepen.

De argumentatie van verzoekster kan samengevat worden tot de volgende bezwaren: een C-attest lijkt onredelijk omdat er gedurende het ganse schooljaar 2016-2017 geen tekorten waren, behalve voor Engels; ook voor de examens van juni waren er geen tekorten in het dagelijks werk, behalve voor Engels; er waren nooit contacten met een vakleerkracht voor extra taken of

remediëring; tijdens het examen wiskunde had Margaux een black-out; ook de volgende examens zou zij daar nog de gevolgen van hebben gedragen; zij moet de kans krijgen om een bijkomend examen voor wiskunde af te leggen; er wordt niet gemotiveerd waarom geen bijkomende proef wordt gegeven; de motivering voor een C-attest is zeer algemeen, niet concreet en in tegenstrijd met het puntenoverzicht.

3.7. De beroepscommissie neemt op 17 augustus 2017 de volgende beslissing:

“Op grond van de hierboven vermelde motieven, oordeelt de beroepscommissie:

- dat het beroep ontvankelijk is;
- dat het evaluatieresultaat van de delibererende klassenraad van 30 juni 2017 wordt bevestigd, namelijk het afleveren van een C-attest”.

De motivering luidt als volgt:

- “1. Over de ontvankelijkheid: het beroep is tijdig en regelmatig ingesteld.
2. Over de grond van de zaak: de beroepscommissie is van oordeel dat de delibererende klassenraad op 30 juni 2017 over alle informatie beschikte om een beslissing te nemen. Later kwamen geen nieuwe elementen aan bod. Er waren geen nieuwe argumenten om de uitspraak te wijzigen. De klassenraad heeft in haar beslissing alle informatie betrokken en heeft naar eer en geweten geoordeeld”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn

van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

5. Verzoekster zet hieromtrent het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing ontnemt de leerling de mogelijkheid om de normale studieloopbaan voort te zetten in de studierichting van zijn keuze.

Verzoekers beroepen zich op de vaste rechtspraak van de Raad van State, met name dat het dreigend verlies van een schooljaar een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd.

Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid draagt, voor zover nodig, het bewijs van de spoedeisendheid in zich.

Gelet op de snelle reactie sinds de kennisname van de beslissing, hebben verzoekers voldoende diligent gehandeld bij het instellen van huidig schorsingsverzoek.

Huidige zaak is dermate dringend en kan niet met een gewone schorsingsprocedure worden verholpen omdat er via deze normale procedure niet op tijd een beslissing kan verwacht worden”.

6. De verwerende partij stelt daar het volgende tegenover:

“In haar verzoekschrift is verzoekende partij bijzonder summier over de uiterst dringende noodzakelijkheid die nochtans een basisvoorwaarde is om een vordering tot schorsing met uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen instellen.

Verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat ‘het dreigend verlies van een schooljaar een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd’ en omdat ‘er via deze normale procedure [lees: gewone schorsingsprocedure] niet op tijd een beslissing kan verwacht worden’.

Met de loutere stelling dat er met een gewone schorsingsprocedure niet op tijd een beslissing zal volgen, motiveert verzoekende partij niet waarom een beslissing bij een gewone schorsingsprocedure niet op tijd zou zijn. Verzoekende partij herhaalt louter en alleen de voorwaarde, zoals ze in de wet gesteld wordt, maar omschrijft ze wat anders. Inhoudelijk wordt deze voorwaarde niet ingevuld, zodat verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom een beslissing via de gewone schorsingsprocedure niet op tijd zou zijn.

Aangezien niet gemotiveerd wordt waarom er sprake is van een uiterst dringende noodzakelijkheid, is aan deze voorwaarde niet voldaan”.

Beoordeling

7. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Dit laatste impliceert dat de verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen.

Bij de concrete uitwerking van het begrip “spoedeisendheid” moet een verzoekende partij zich ervoor hoeden dat begrip niet op algemene wijze te omschrijven. Algemene beschouwingen die niet worden ondersteund door concrete elementen kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het bewijs van de spoedeisendheid mag zich niet beperken tot een theoretische uiteenzetting noch tot het louter opsommen van precedënten.

De verzoekende partij moet dus concreet uiteenzetten waarin haar schade of haar nadeel bestaat evenals de wijze waarop zij wil beletten dat dit nadeel ontstaat. Zij moet niet alleen aannemelijk maken dat zij een nadeel lijdt, zij moet ook uiteenzetten waarom daaraan dringend moet worden verholpen.

De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

Hoewel het diligent optreden bij het inleiden van een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid een noodzakelijke

vereiste is, volstaat het enkel voldoen aan deze eis op zich niet.

VI. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan een van de door artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig augustus tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeyts,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	

Elisabeth Impens,	griffier.
-------------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeyts